U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **N. P.**, zast. zákonnou zástupkyní T. P., právně zast. JUDr. Janem Szewczykem, advokátem se sídlem Pobřežní 4, 186 00 Praha - Karlín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, č. j. 7 A 7/2011 - 76,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Janu Szewczykovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2.880 Kč. Tato částka bude jmenovanému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

Podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) prostřednictvím své zákonné zástupkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 11. 4. 2012, č. j. 7 A 7/2011 - 76 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 11. 2010, č. j. MV-74068-4/VS-2010 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl, že žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) se zamítá, neboť úhrnný měsíční příjem žalobce a osob s ním společně posuzovaných byl nižší (7.600 Kč) než zákonem požadovaný úhrnný měsíční příjem dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy ve výši 12.969 Kč.

Nejvyšší správní soud stěžovateli usnesením ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 71/2012 – 18, ustanovil pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Jana Szewczyka, advokáta se sídlem Pobřežní 4, 186 00 Praha – Karlín. Tímto usnesením byl ustanovený advokát

soudem vyzván, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení doplnil blanketní kasační stížnost stěžovatele, a to zejména v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel napadá v záhlaví označený rozsudek městského soudu a o jaké konkrétní námitky směřující k uplatnění kasačních důvodů uvedených v § 103 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se stěžovatel opírá. Stěžovatel i ustanovený advokát byli zároveň poučeni, že pokud ve stanovené lhůtě blanketní kasační stížnost nedoplní, bude kasační stížnost odmítnuta ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výše uvedené usnesení bylo ustanovenému advokátovi doručeno dne 14. 8. 2012 a stěžovateli dne 24. 8. 2012. Usnesení nabylo právní moci dne 24. 8. 2012.

Dne 26. 9. 2012 bylo předáno k poštovní přepravě vyjádření ustanoveného zástupce JUDr. Jana Szewczyka ze dne 25. 9. 2012, v němž zástupce požádal soud o stanovení dodatečné přiměřené lhůty pro odůvodnění kasační stížnosti. Svou žádost odůvodnil tím, že zákonná zástupkyně (matka) stěžovatale, T. P., až do doby odeslání výše uvedeného vyjádření ustanoveného zástupce nekontaktovala, přestože jí byl dne 20. 8. 2012 zaslán doporučený dopis, který převzala dne 22. 8. 2012, s žádostí, aby se dostavila k osobnímu jednání a předložila veškeré listinné materiály, které se věci stěžovatele týkají. Ustanovený zástupce matce stěžovatele zaslal dne 25. 9. 2012 opětovnou výzvu ke spolupráci a předložení všech relevantních dokumentů. Oba dopisy ustanoveného zástupce matce stěžovatele jsou přílohou vyjádření ustanoveného zástupce ze dne 25. 9. 2012. Nejvyšší správní soud do dnešního dne neobdržel doplnění blanketní kasační stížnosti stěžovatele.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Skutečností určující počátek lhůty stanovené ustanovenému advokátovi soudem pro doplnění kasační stížnosti byl den doručení usnesení tohoto soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 71/2012 – 18, tomuto advokátovi, což nastalo 14. 8. 2012. Ve smyslu § 40 odst. 2 s. ř. s. tato lhůta uplynula dne 14. 9. 2012.

Podle ustanovení § 106 odst. 3 nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání; tato lhůta může být soudem na včasnou žádost stěžovatele prodloužena, a to pouze z vážných důvodů a nejdéle o jeden měsíc. Pokud však stěžovatel teprve po uplynutí lhůty stanovené soudem k doplnění kasační stížnosti zašle soudu žádost o její prodloužení, soud k takové žádosti nepřihlédne a kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítne (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2003, sp. zn. 3 Ads 21/2003, dostupné na www.nssoud.cz).

Jak vyplývá z výše uvedeného, lhůta pro doplnění kasační stížnosti, a tedy i pro podání žádosti o prodloužení této lhůty, uplynula 14. 9. 2012. Zástupce stěžovatele žádost o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti podal soudu až 26. 9. 2012. Z toho jednoznačně plyne, že žádost stěžovatele o prodloužení této lhůty nebyla včasná a soudu tedy nezbývá než k této žádosti nepřihlédnout. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu

podotýká, že i kdyby byl za skutečnost určující počátek lhůty považován den doručení předmětného usnesení osobně stěžovateli, tedy 24. 8. 2012, lhůta by uplynula 24. 9. 2012 a žádost o stanovení dodatečné lhůty k doplnění kasační stížnosti by i v takovém případě byla opožděná.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 s. ř. s. zde platí obdobně (§ 120 s. ř. s.). Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením návrh odmítne, pokud soud o téže věci již rozhodl, o téže věci u soudu řízení již probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.

Stěžovatelem podaná blanketní kasační stížnost nemá náležitosti požadované ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s., neboť zejména neobsahuje jediný tvrzený důvod ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., ani z ní není patrné, jaká pochybení stěžovatel vytýká městskému soudu, resp. v čem spatřuje nezákonnost či nesprávnost napadeného rozsudku.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel navzdory výzvě k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti tyto vady ve stanovené lhůtě ani později neodstranil, a nebyly tak splněny podmínky § 106 odst. 1 s. ř. s. pro věcné projednání kasační stížnosti. Jak plyne z výše uvedeného, stěžovatel byl o důsledcích nedoplnění kasační stížnosti ve lhůtě stanovené soudem řádně poučen, a to v usnesení ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 71/2012 – 18. Nejvyšší správní soud z těchto důvodů stěžovatelovu kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. a zároveň shledal, že byly naplněny i důvody pro odmítnutí kasační stížnosti dle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení. Za výše uvedený úkon tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2.100 Kč, a dále

náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2.400 Kč. Zástupce je plátcem DPH, proto se výše odměny zvyšuje o 20 %, na částku 2.880 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 24. října 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu